

Nøvn

Føðingar

Tann 29. november 2011 bleiv litla, fitta Iðunn, dóttir Súsannu Holm & Magna Mohr, fødd í Holcombe, Devon í Onglandi. Her er hon avmyndað saman við systkjunum Ró, Aski og Vón.

3. januar fingi Randi og Sigurd Hentze, Skopun, eina dóttur. Hon vigaði 3230 gr og var 51 cm long,

1. febr. fingi Gunnhild Johnsdóttir Anthoniussen, Húsavík, og Hallur Hallmarsson Winther, Skopun, eina dóttur. Hon var 51 cm long og vigaði 3610 gr.

8. februar fingi Sunneva Mellemgaard og Oddur Hentze, Tórshavn, tvíburar, gentu og drong. Gentan vigaði 2925 gr og var 50 cm long. Drongurin vigaði 2650 gr og var 50 cm langur.

.....

26. januar fingi Anna Elisabeth og René Thomsen, Tvøroyri, eina dóttir. Hon var 52 cm og vigaði 3050 gr.

1. februar fingi Maria við Neyst og Erik Ernesto Nielsen úr Klaksvík, ein son. Hann vigaði 3200 kg og 53 cm longur.

5. februar fingi Malan Lützen og Trúgv Hansen, Tórshavn, eina dóttur. Hon var 55 cm long og vigaði 3960 gr.

Minningarorð um Emmu Viderø Johannesen

Skelkandi vóru boðini, tá vit frættu, at Emma var farin. Hugtungt er, nú okkara elskaða kona, móðir, systir og omma ikki longur er millum okkara. Seinastu árin var Emma nógv merkt av sjúku, men kortini komu hesi boð sera dátt við. Júst sum vit fylgdu vermóður okkara í Póllandi komu hesi sorgarboð, ið lögdu stein omaná byrðu. Eftir situr familjan við sorgini og sakninum. Men gott er at eiga sterk og góð minnir um Emmu, ið kunnu styrkja í hesu tíð.

Emma var savnandi megin í familjuni, ein miðdepil ið helt familjuni saman við síni umsorgan og umhugsni – altíð góð hjá hennara nærmastu at heita á; holl í ráðum og í lívsvísdomi. Tí verður saknurin tess størri fyri okkum, ið eftir sita. Vit minnst Emmu sum eina gløgga fyrmynd, ið hevði nógv góðar eiginleikar, ein sterkur leiðari, ið sum fáur dugdi væl við fólki. Umhugsni og egið lyndi vóru aðaltættir í hennara útstráling.

Emma Viderø Johannesen varð fødd 4. juni 1934 í Klaksvík. Sum árgomul flutti hon við foreldrum sínum til Havnar, har hon vaks upp. Pápin var prestur í Adventistakirkjuni, meðan mamman ansaði børnum og hevði egnan handil í heiminum. Emma var elst av trimum syskjum, brøður hennara vóru Ásbjørn og Sverri Viderø. Fyrstu árin gekk hon í skúla hjá Betty Arge og seinni í realskúla. Hálvvaksin fór hon til Íslands, har hon starvaðist á katólskum sjúkrahúsi. Seinni starvaðist hon á adventista-sanatorium Skodsborg norðanfyri Keypmannhavn. Eftir hetta fór hon í skrivstovulæru hjá Waagstein sakførara í Tórshavn í sløk 4 ár. Í 1956 giftust Emma og maður hennara Sigmar, og fingi tey sonin Birgir. Eftir lærutíðina fór hon í skrivstovustarv hjá Tórshavnar Kommunu, har hon starvaðist í sløk 40 ár, eitt nú sum skrivari hjá býararkitektinum Gunnari Hoydal.

Trúgv hennara stóð henni alt lívið nær. Hetta kom til sjóndar í virksemi hennara í Adventistakirkjuni, ið hon var virkin partur av. Nevnast kann, at hon stóð á odda fyri at útvega kirkjuni grundstykki saman við Peturi í Gong býráðslimi.

Emma var annars serliga kend fyri síni kreativu evnir. Hon dugdi væl at binda, hekla og tekna. Hetta dámdi henni væl, og nógv frítið fór við hesum. Hetta fekk familjan stóran ágóða av. Eisini var Emma sera tilvitað um samfelagsviðurskifti, og serliga vóru tað tey veiku í samfelagnum, sum stóðu hjarta hennara nær. Hetta hjartamál hennara kom eisini til sjóndar í hennara virkna limaskapi í Meginfelag teirra brekaðu.

Ein stór gleði í hennara lívi var at gerast omma, tá sonurin Birgir og konan Agnieszka fingi børnini Emmu og David. Sambandið teirra millum var til tað síðsta sera sterkt og innligt.

Seinastu árin var Emma innløgð á deild sjey og á deild fimm vegna sjúku. Hetta var ein trupul tíð fyri hana og familjuna, men starvsfólkini á deildini veittu henni dyggan stuðul og hjálp. Hetta skulu tey eiga stóra tøkk fyri.

Eftir situr familjan við stórum sakni, men nógvum livandi og góðum minnum um okkara kæru Emmu.

Vit vilja við hesum lýsa frið og signing Harrans yvir minni hennara,

Hvíl í friði elskaða kona, mamma og omma.

Sigmar, Birgir, Agnieszka, Emma, Dávid og Benjamin

Minningarorð um Jens Harry S. Dimon

26.10/2004 – 10.2/2005

Eg eri so kedd av, at tú ikki ert her. Tú hevur verið vekk í sjey ár, men tað følist, sum tað var í gjár, eg sá teg. Tey minni, eg havi um teg, eru nógv saknað og kunnu ikki sigast við orðum. Allan tann kærleikan og alla ta gleði, tú gav mær, eri eg takksom fyri. Tú hevur lært meg nógv um lívið.

Takk fyri at eg fekk loyvi til at bera teg í níggju mánaðir og at taka ábyrgd av tær, mítt deiliga litla barn, og at eg slapp at verða

mamma tín eina tíð.

Eg elski teg. Tú vart ein gáva frá Gudi, sum hann vildi hava aftur. Eg hugsi um teg hvønn dag, og hvat tú tekst við.

Mítt elskaða barn, mamma gleðir seg inntil vit

síggjast aftur. men eg veit ikki, nær tað verður, men ein dag verður tað.

Takk mítt elskaða barn, at eg fekk lov at vera mamma tín eina tíð her á føld.

Eg elski teg

mamma tín